ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε' — 11 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1927 — ΑΡΙΘ 7

Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ

Κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐκτάκτου συνελεύσεως τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὁ Μακ. Πρόεδρος, μετὰ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν δέησιν, ἐποιήσατο τὴν ἑξῆς εἰσήγησιν τῶν μελλόντων νὰ ἀπασχολήσωσιν αὐτὴν ζητημάτων.

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ συνήγαγεν αὖθις ὑμᾶς, Σεβασμιώτατοι ἀδελφοί, ἐπὶ τὸ αὐτό, ὅπως τῇ συνεργείᾳ αὐτῆς ἐξετάσωμεν τὰ τῆς Ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας ζητήματα, συμφώνως πρὸς τοὺς ἱεροὺς αὐτῆς κανόνας. Αὐθαίρετος τῆς Πολιτείας ἐνέργεια κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1925, ἐκώλυσεν ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ καθήκοντος τούτου, βίᾳ ἀνασteίλασα τὰς ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων ἐπιβεβλημένας ταύτας συνελεύσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, Ἀλλ' ἡ ἐλπίς, ἣν τότε πάντες ὁμοφώνως ἐξεδηλώσαμεν ὅτι ἔμελλε νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ συγκρότησις αὖθις τῶν σεπτῶν τούτων συνελεύσεων τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ ἀπόφασις ὅπως ἐπιδιώξωμεν τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ παρανόμως καταργηθέντος κανονικοῦ καθεστῶτος τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, πραγματοῦται σήμερον. Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος, ἀντιπροσωπεύουσα τὴν Ἱεραρχίαν ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας, ἐθεώρησεν ἀπαραίτητον τὴν σύγκλησιν αὐτῆς, πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἑξῆς κυρίων ζητημάτων.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος στερεῖται Καταστατικοῦ Νόμου. Ὑπάρχει τὸ Νομοθετικὸν Διάταγμα τῆς 26 Σεπτεμβρίου 1925, δι' οὗ ἐτροποποιήθη ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τῆς 31 Δεκεμβρίου 1923, ἀλλὰ τὸ Νομ. Διάταγμα ἐκεῖνο, ὀφειλόμενον εἰς δικτατορικὴν πολιτικὴν αὐθαιρεσίαν, οὐ μόνον ἀνέτρεψε τὰς κανονικὰς βάσεις τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ ἐπήνεγκεν ἀπερίγραπτον νομολογικὴν σύγχυσιν καὶ παρουσιάζει κενά, καθιστῶντα ἀδύνατον τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἰδίως δὲ τὴν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων. Ἐκκρεμοῦσιν ἀπὸ διετίας ὑποθέσεις, ὧν ἡ ἐξέτασις ἐλέγχεται ἀδύνατος, ἐλλείψει δικονομικῶν διατάξεων. Καὶ ἡ παροῦσα καὶ ἡ προκάτοχος Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἐζήτησαν παρὰ τῆς Πολιτείας τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν τούτων, ἀλλ' ἡ Πολιτεία ἠρνήθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἔκδοσιν ἁπλοῦ Διατάγματος ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν σωρηδὸν τὰ Νομοθετικὰ Διατάγματα ἐξεδίδοντο. Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἐκθέσωμεν τὰς δυσχερείας, καθ' ὧν ἐπάλευσεν ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἐκ τῆς ἐλλείψεως πλήρους καὶ ἀρτίου Καταστατικοῦ Νόμου, δὲν εἶναι δὲ ἄλλως τε ἄγνωστοι αἱ δυσχέρειαι αὗται καὶ ἡ ἐν γένει παραχθεῖσα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατάστασις διὰ τοῦ ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου 1925 Νομοθετικοῦ Διατάγματος.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος δὲν ἠδύνατο ν' ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην τῆς ἐκπονήσεως νέου Καταστατικοῦ Νόμου, ἄνευ τῆς διαγνώμης τῆς Ἱεραρχίας. Εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ν' ἀπαιτήσῃ ἡ Ἐκκλησία τὸν ὁριστικὸν αὐτῆς νόμον, σύμφωνον πάντοτε πρὸς τοὺς κανόνας, πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ὀρθοδοξίας καὶ πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας. Ἡ Ἱεραρχία ἐκλήθη ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Ὑπάρχει ἤδη ἕτοιμον σχέδιον Καταστατικοῦ Νόμου, παρασκευασθὲν ὑπὸ τῆς Δ. Ι. Συνόδου ζητησάσης καὶ τὴν γνώμην τῶν παρεπιδημησάντων Ἀρχιερέων, ἀλλ' εἰς τὴν Ἱεραρχίαν ἀπόκειται νὰ κρίνῃ αὐτὸ καὶ νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς Πολιτείας τὴν νομοθετικὴν κύρωσιν τῶν περὶ τοῦ τρόπου τῆς Ἐκκλησίας ἀπόψεων αὐτῆς, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὰς κρατούσας παρ' ἡμῖν σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, εἶναι ἀπαραίτητος τοιαύτη νομοθετικὴ κύρωσις. Τὸ ἐν λόγῳ σχέδιον στηρίζεται ἐπὶ τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου τοῦ 1923, ὅστις ἀπέρρευσεν ἐξ ἐμπεριστατωμένης μελέτης καὶ ἐκ προτάσεως τῆς Ἱεραρχίας, καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ τὸν Νόμον ἐκεῖνον διατυπωθεισῶν ὑπ' αὐτῆς γνωμῶν περὶ τῆς ἐπταμελοῦς Διαρκοῦς Συνόδου, ὡς ἀντιπροσώπου τῆς Ἱεραρχίας, καὶ ὡς Δευτεροβαθμίου Δικαστηρίου. Ἡ παροῦσα δὲ περίοδος τῆς πολιτικῆς ζωῆς τῆς χώρας, ἀποκτησάσης Κυβέρνησιν συνασπισμοῦ πασῶν τῶν πολιτικῶν μερίδων, κρίνεται τὰ μάλιστα κατάλληλος ὅπως ὁριστικῶς τεθῇ τέρμα εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας.

Δεύτερον ζήτημα, δι' ὃ ἐκλήθη ὅπως διασκεφθῇ ἡ Ἱεραρχία εἶναι τὸ οἰκονομικὸν ζήτημα. Ἀπὸ ὀκταετίας καὶ πλέον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀντιμετωπίζει τὴν βαθμιαίαν ἀπώλειαν τῆς ἱερᾶς κτημοσύνης αὐτῆς καὶ τὴν στέρησιν τῶν μέσων, ἄνευ τῶν ὁποίων δὲν δύναται ν' ἀνταποκριθῇ ἡ Ἐκκλησία εἰς τὰς ἀνάγκας αὐτῆς. Πρόκειται περὶ γνωστοῦ ζητήματος, πολλάκις ἀπασχολήσαντος τὴν Ἱεραρχίαν, ἀλλὰ περὶ

τοῦ ὁποίου ἀνάγκη νὰ ληφθῶσιν ὁριστικαὶ ἀποφάσεις. Τελευταίως ἐκράτησαν γνῶμαι περὶ περισυλλογῆς τῆς ὑπολειφθείσης περιουσίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ περὶ διοικήσεως αὐτῆς δι' ἀποκεντρωτικοῦ συστήματος, ὑπάρχει δὲ καὶ περὶ τούτου ἕτοιμον σχέδιον, ὑποβληθησόμενον ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς Ἱεραρχίας. Τὸ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμεῖον δὲν δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἥκιστα δὲ εἰς τὰς ἀνάγκας καὶ τῆς ἐν τῇ νέᾳ Ἑλλάδι Ἐκκλησίας τῆς ἐχούσης τὴν ἀναφορὰν αὐτῆς εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Οἱ ἄμβωνες τῶν ἱερῶν ναῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐσίγησαν διότι οἱ Ἱεροκήρυκες στερηθέντες καὶ τοῦ γλίσχρου ἔτι μισθοῦ, ὃν ἐλάμβανον, ἐτράπησαν πρὸς ἄλλας θέσεις, μάταιαι δὲ ἀπέβησαν αἱ ὑποδείξεις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Πολιτείαν περὶ ἐνισχύσεως τοῦ κηρύγματος τοῦ θείου λόγου τῆς μεγίστης ταύτης πνευματικῆς δυνάμεως τῆς Ἐκκλησίας. Μάταιαι ὡσαύτως ἀπέβησαν αἱ πρὸς τὴν Πολιτείαν ὑπομνήσεις καὶ ἐπίμονοι ὑποδείξεις περὶ τῆς ἀπαραιτήτου ἀνάγκης τῆς οἰκονομικῆς ἐξασφαλίσεως τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου. Εἶναι γνωσταὶ αἱ οἰκονομικαὶ δυσχέρειαι, καθ' ὧν παλαίει ὁ ἐφημεριακὸς Κλῆρος τῆς ὑπαίθρου ἰδίως χώρας, εἶναι δ' ἐπίσης γνωστὸν ὅτι πλεῖστα χωρία στεροῦνται ἐφημερίων ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, διότι προσοντοῦχοι ἐφημέριοι, ἄνευ οἰκονομικῆς ἐξασφαλίσεως, δὲν παρουσιάζονται. Ἡ Δ. Ι. Σύνοδος, θελήσασα νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἀνάγκην ταύτην τῆς πληρώσεως τῶν κενῶν τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου, ἐζήτησε σχετικὸν Νομ. Διάταγμα, ἀλλ' ἀτυχῶς παρεισέφρυσεν εἰς αὐτὸ διάταξις ἐπιζημιωτάτη, ὅθεν ἔσπευσεν ἡ Σύνοδος νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Διατάγματος καὶ νὰ προβῇ εἰς σχετικὰς συστάσεις πρὸς τοὺς Ἱεράρχας. Ἀλλ' ἂς μὴ νομίζωμεν ὅτι διὰ τοιούτων ἡμιμέτρων θὰ λυθῇ τὸ ζήτημα τοῦτο. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κατορθώσῃ τι ἡ Ἐκκλησία ἄνευ μεμορφωμένου καὶ οἰκονομικῶς ἀνεξαρτήτου ἐφημεριακοῦ Κλήρου. Δυστυχῶς δέ, ὡς τὰ καθ' ἡμᾶς βαίνουσιν, αἱ παρασχεθεῖσαι κατὰ καιροὺς ὑπὸ τῆς Πολιτείας ἐλπίδες περὶ ἐνισχύσεως τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου χάριν τῆς οἰκονομικῆς ἐξασφαλίσεως τοῦ Κλήρου διεψεύσθησαν. Ἡ Πολιτεία ἐν τῇ σπουδῇ αὐτῆς ὅπως πληρώσῃ ἄλλας οἰκονομικὰς ἀνάγκας, παρεγνώρισε τελείως τὴν ὑφίστην ταύτην ἀνάγκην, παρεγνώρισε τὸν πρώτιστον παράγοντα τῆς ὑπάρξεως τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, τῆς προλήψεως τῆς ἐπαπειλουμένης ἀποσυνθέσεως αὐτῆς διὰ τῶν διαφόρων ἀνατρεπτικῶν ἰδεῶν, καθ' ὧν οὐδεμία ἄλλη δύναμις τελεσφόρως δύναται ν' ἀντιταχθῇ πλὴν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῶν Ἱεροκηρύκων καὶ τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου. Ἡ Ἐκκλησία, ἐξασφαλίζουσα τὴν ὑπάρχουσαν περιουσίαν αὐτῆς, δέον νὰ ἐξεύρῃ ἰδίους πόρους, ἐὰν πεισθῇ ὅτι τὸ Κράτος, ὁριστικῶς θ' ἀρνηθῇ τὴν συνδρομήν του. Ἴσως δὲ οὐδεμια ἄλλη εὐκαιρια εἶναι προσφωροτέρα τῆς παρούσης πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ζητήματος. Διὰ τοῦτο δὲ ἀκριβῶς ἡ Δ Ἱερὰ Σύνοδος ἔκρινεν ἀπαραιτητον τὴν σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας καὶ τὴν ἀπόφανσιν αὐτῆς ἐπ' αὐτοῦ.

Τὸ τρίτον τῶν προβληθησομένων αὐτῇ ζητημάτων ἀνάγεται εἰς τὴν καθόλου Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ὡς γνωστὸν δὲν κατέστη δυνατὴ ἡ συγκρότησις Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἕνεκα πολλῶν καὶ διαφόρων λόγων. Ἐπεκράτησε δὲ τελευταίως ἡ γνώμη ὅπως συνέλθῃ Προσύνοδος, τὸ δὲ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὑπέβαλεν εἰς τὰς Αὐτοκεφάλους Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας σχετικὰ ἐρωτήματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶναι ἀνάγκη ν' ἀποφανθῇ καὶ ἡ Ἱεραρχία τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας. Ἰδίως δέον νὰ καθορισθῇ ὁ χαρακτὴρ τῆς Προσυνόδου ταύτης. Καὶ ἐὰν μὲν εὐθὺς ἀμέσως πρόκειται νὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ σύγκλησις Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ Προσύνοδος θὰ εἶναι καθαρῶς προπαρασκευαστικὴ συνέλευσις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἐν ᾗ ὅμως περιπτώσει δὲν θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἄμεσος σύγκλησις Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ Προσύνοδος θὰ ἔχει χαρακτῆρα Γενικῆς ἢ Τοπικῆς Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, δέον δὲ ἐκ τῶν προτέρων νὰ καθορισθῶσι καὶ ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ δικαιοδοσία τῆς Συνόδου ταύτης. Διότι ἐν τῇ δευτέρᾳ ταύτῃ περιπτώσει δὲν θὰ παρασκευάσῃ μόνον τὸ πρόγραμμα τῆς μελλούσης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀλλὰ καὶ θὰ λύσῃ ὡρισμένα ἐπείγοντα ζητήματα, ὧν ἄλλως τε ἡ λύσις δύναται νὰ γίνῃ καὶ ὑπὸ μὴ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ταῦτα εἶναι ἐν γενικωτάταις γραμμαῖς τὰ τρία μεγάλα καὶ κεφαλαιώδη ζητήματα, δι' ἃ ἐκλήθη ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας χωρὶς ν' ἀποκλείηται βεβαίως καὶ ἡ ἐξέτασις δευτερευόντων τινῶν ζητημάτων ἅτινα ἡ Διαρκὴς Σύνοδος καλὸν ἐθεώρησε νὰ λύσῃ ἐπίσης ἡ Ἱεραρχία ὡς Ἀνωτάτη Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχή. Ἔχοντες βαθεῖαν συναίσθησιν τῆς σπουδαιότητος καὶ τῆς ἐξαιρετικῆς σημασίας αὐτῶν ἂς προσπαθήσωμεν πάντες χωρὶς νὰ καταναλώσωμεν πολύτιμον χρόνον εἰς μακρὰς συζητήσεις ἵνα φθάσωμεν ἀμέσως εἰς ὀρθὰ συμπεράσματα ἐπὶ ἑνὸς ἑκάστου αὐτῶν. Περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ὅσῳ ταχύτερον λήξῃ τὸ ἔργον τῆς παρούσης ἐκτάκτου συνελεύσεως τῆς Ἱεραρχίας, τοσούτῳ μεγαλειτέρα ἔσται ἡ ἐξ αὐτοῦ ὠφέλεια καὶ ἡ ἠθικὴ ἐπιβολὴ τῆς Ἱεραρχιας, πρὸς ἣν μετὰ χρηστῶν ἐλπιδων ἀτενιζει ἡ Ἐκκλησια τῆς Ἑλλάδος. Καθ' ὃν χρόνον ἄλλαι Ἐκκλησιαι πρὸ πολλοῦ ἤδη λύσασαι τὰ διοικητικὰ καὶ οἰκονομικὰ αὐτῶν ζητήματα ἀπολαύσασαι πλήρους ἐσωτερικῆς ἐλευθερίας καὶ αὐτοτελείας, ἐπελήφθησαν τῶν μεγάλων κοινωνικῶν ἰδιως ζητημάτων, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, δυστυχῶς, ἔχει ἄλυτα ἐνώπιόν της ζητήματα τοῦτ' αὐτὸ στοιχειώδη, ἐξ ὑπαιτιότητος οὐχὶ ἑαυτῆς βεβαίως.

Ἀλλ' εἴθε ἡ παροῦσα ἔκτακτος συνέλευσις τῆς Ἱεραρχίας νὰ θέσῃ ὁριστικὸν τέρμα εἰς τὰ ζητήματα

ταῦτα καὶ νὰ ὑπεδειξῇ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοὺς τρόπους δι' ὧν ἀπερίσπατος θὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν μεγάλην αὐτῆς ἀποστολήν, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ εὐσεβοῦς ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅστις παρ' ὅλας τὰς ἀντιδραστικὰς κατὰ τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐνεργείας μένει ἀπολύτως πιστὸς εἰς αὐτὴν καὶ παρ' αὐτῆς ἀπεκδέχεται τὴν αναγέννησιν του, τὴν ἀναζωογόνησιν τῶν πνευματικῶν του καὶ ἠθικῶν δυνάμεων, διὰ τοῦ θείου κηρύγματος διὰ τῆς καθόλου δράσεως τῆς Ἐκκλησίας, τῆς θρησκευτικῆς καὶ κοινωνικῆς καὶ φιλανθρωπικῆς, πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν ἐπαπειλούντων αὐτὴν κινδύνων. Ἔχοντες καὶ ἡμεῖς πάντες πίστιν εἰς τὴν μεγάλην καὶ ἱερὰν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας ἂς ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὴν προσδοκίαν ταύτην τοῦ λαοῦ, ὁ δὲ Θεὸς ἂς εὐλογήσῃ τὸ ἔργον ἡμῶν.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Ἀριθμ. πρωτ. 69646

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Ἰανουαρίου 1927

Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος Θρησκευμάτων πρὸς τὴν Διεύθυνσιν Θρησκευμάτων

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἀπὸ 12 Αὐγούστου 1926, περιελθόντος ἡμῖν τὴν 20—12 -926 ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δι' οὗ ἐρωτᾶται, ἐὰν ἡ excommunicatio minor εἶναι ἱκανή, ἵνα καταστήσῃ ἐκπτώτους ἀπὸ τοῦ ἀξιώματος αὐτῶν τοὺς ἐνοριακοὺς ἐπιτρόπους, καθ'ὧν ἀπηγγέλθη ἐπιτίμιον καὶ ἐξωκκλησιασμός, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν ὅτι :

Ἡ πρόσκλησις ἡμῶν πρὸς γνωμοδότησιν δέον νὰ κινῆται ἐπὶ τετελεσμένων ἐνεργειῶν καὶ οὐχὶ προκριμματικῶς, ἐν τῇ εἰδικῇ δὲ περιπτώσει ἔδει νὰ προηγηθῇ ἡ ἐνέργεια τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου καὶ νὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ πρόκλησις γνωμοδοτήσεως περὶ τοῦ ἐὰν οἱ καθ' ὧν τὸ ἐπιτίμιον ἐκπίπτουν τοῦ ἀξιώματος αὐτῶν. Παρὰ ταῦτα ὅμως ὑποδεικνύομεν ὑμῖν ὅτι : Κατὰ τὸ τὸ ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 17—12—23 Ν. Δ. περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων, ἵνα ᾖ τις ἐκλογεὺς ἐνορίτης, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐν αὐτῷ κατονομαζομένων προσόντων δέον ν' ἀπολαύῃ σὺν ἐκείνοις καὶ τῶν ἀστικῶν πολιτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων ἡ ἔλλειψις ἢ στέρησις ἑνὸς οἱουδήποτε τῶν ὁποίων ἐπιφέρει ἢ τὴν ἀνικανότητα τοῦ ἐκλέγειν, ἐὰν προηγῆται ἡ ἔλλειψις, ἢ τὴν ἔκπωσιν αὐτοῦ, ἐὰν ἡ στέρησις ἐπακολουθῇ. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 12 ἐδ. 2. τοῦ αὐτοῦ, νόμου, ἵνα εἶναι τις ἐκλόγιμος καὶ διατελῇ μέλος τῆς ἐνοριακῆς ἐπιτροπείας πλὴν τῶν ἄλλων προαπαιτουμένων δέον νὰ ᾖ ἐγγεγραμμένος εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐνοριτῶν ἐκλογέων, ἤτοι νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ νόμου Συνῳδὰ τοῖς γενικοῖς περὶ τὸ Δημόσιον Δίκαιον Κανόσιν, ὅταν τις ἔχῃ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν εἶναι καὶ ἐκλόγιμος(quand on est electeur on est obigli-ble). Τὸ προνόμιον τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγεσθαι ἀνήκει κατ' ἀρχὴν εἰς ὅσους κέκτηνται τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν. Τὸ μὲν συνεπιφέρει τὸ δέ. Ἡ μὴ ἐκλογιμότης προέρχεται εἴτε ἐκ τῆς ἀπωλείας αὐτῆς, εἴτε ἐκ τῆς ἀπωλείας τῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγειν. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ταυτόν. Ἐὰν ἡ αἰτία τῆς μὴ ἐκλογιμότητος προϋφίστατο τοῦ χρόνου τῆς ἐκλογῆς, ὁ ἐκλογεὺς δέον νὰ κηρυχθῇ ἔκπτωτος, ὡς συμβαίνει ἐν τῇ δεδομένῃ περιπτώσει. Κατὰ συνέπειαν ἐὰν ὁ ἐνορίτης ἐκλογεὺς ἐκπέσῃ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγειν διὰ τῆς διαγραφῆς αὐτοῦ ἐκ τῶν ἐκλογικῶν ἐνοριακῶν καταλόγων θὰ ἐκπέσῃ καὶ ἐκ τοῦ ἀξιώματος τοῦ ἐνοριακοῦ ἐπιτρόπου, ὅπερ ἀπέκτησεν ἐκ τῆς ἰδιότητος αὐτοῦ ὡς ἐνορίτου ἐκλογέως.

Αἱ ἀρχαὶ τοῦ παρ' ἡμῖν κρατοῦντος Ἐκκλησ. δικαίου, τὴν ἀπαγγελλομένην excommunicatio, ὡς τοιαύτην δ'ἐννοοῦμεν τὸν κυρίως ἀφορισμόν, συνεπείᾳ τοῦ ὁποίου ὁ εἰς τοῦτον ὑποβαλλόμενος στερεῖται πάσης ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας καὶ τῆς εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἰσόδου αὐτοῦ qui in eclesiam non debut antrere), χαρακτηρίζουσιν ὡς ποινὴν θρησκευτικήν, θίγουσα μὲν τὰ ἐκκλησιαστικὰ δίκαια τοῦ πολίτου, τῶν ὁποίων στερεῖται, μὴ λογιζόμενος τοῦ λοιποῦ μέλος τῆς ἐκκλησίας, ἅμα τῇ ἀπαγγελίᾳ αὐτῆς κατὰ τὰς ἀπαιτουμένας περὶ τούτου διατυπώσεις, ἐμμέσως δὲ τὰ δημόσια αὐτοῦ δίκαια, οἷον εἶνε τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 9. τοῦ ἄνω νόμου δίκαιον τοῦ ἐκλέγειν τοῦ νόμου ὡς ἄνω ἀποστερήσαντος τοῦ δικαιώματος τὸν ἐνορίτην, ἐν περιπτώσει ἀπωλείας τῶν ἐκκλησιαστικῶν αὐτοῦ δικαίων, τοῦ εἶναι αὐτὸν ἐκλογέα. Ἑπομένως ὁ στερηθεὶς τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαίων του ἐνορίτης παύει τοῦ νὰ εἶνε ἐκλογεὺς καὶ διαγραπτέος τυγχάνει ἀπὸ τῶν ἐνοριακῶν ἐκλογικῶν καταλόγων. Καὶ ἡ τοιαύτη διαγραφὴ θὰ λάβῃ χώραν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 10 καὶ τὴν διαδικασίαν αὐτοῦ εἴτε διὰ τῆς μὴ ἐγγραφῆς εἰς τὸν ἐκλογικὸν κατάλογον τοῦ ἄρθρου 10 ἐδάφ. 1, εἴτε ἐν περιπτώσει ἐγγραφῆς αὐτοῦ κατ' αἴτησιν, συνῳδὰ τῷ ἐδαφ' 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου. Ταῦτα πάντα ὅμως ἐφ'ὅσον ὁ χρόνος κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ νόμου ὑποβάλλονται αἱ ἐνστάσεις κατὰ τῶν ἐγγραφῶν τῶν ἐκλογέων, εὕρηται ἐντὸς τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἰσχύει

ἡ ἀπαγγελία τῆς excommunicatio, αἱ συνέπειαι τῆς ὁποίας ἐκλείπουσιν ἅμα αἰρομένης ταύτης ἢ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου τῆς ἰσχύος αὐτῆς ἐφ' ὅσον ὡρίσθη δι' αὐτῆς τοιαύτης.

Μετὰ τὴν οὑτωσὶ ἀπώλειαν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγειν, ἐπακολουθεῖ ἡ ἔκπτωσις ἀπὸ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγεσθαι ἢ ὁμοία ἀπὸ τοῦ ἀξιώματος ὡς μέλους τῆς ἐνοριακῆς ἐπιτροπείας, ἥτις δὲν ἐπέρχεται αὐτοδικαίως, ἀλλὰ δέον νὰ ἀπαγγέληται συνῳδὰ τῷ ἄρθρῳ 13 τοῦ αὐτοῦ νόμου, καθ' ὃ οἱ ἐκ τῶν ἐκλεγέντων μελῶν τῆς ἐνοριακῆς Ἐπιτροπείας, ὑπαγόμενοι εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρου 12, ὅπερ ἀπῄτησε διὰ τοὺς ἐκλεγομένους τὴν ἐγγραφὴν αὐτῶν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐνοριακῶν ἐκλογέων, κηρύσσονται ἔκπτωτοι ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου μετ' ἀπόφασιν τοῦ ἁρμοδίου Εἰρηνοδικείου.

(Τ. Σ.) Χρ. Στεφανόπουλος

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
Ἀριθ. Πρωτ. 2935

Ὁ παρὰ τῇ Διευθύνσει Θρησκευμάτων Νομικὸς Σύμβουλος
Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν Θρησκευμάτων

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ διαβιβασθέντος ἡμῖν ἀπὸ 14 [1] 1927 ἐρωτήματος τῆς Ἱ. Συνόδου, προκληθέντος συνεπείᾳ ἐκθέσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος, σχετικῶς πρὸς τὴν χειροτονίαν τοῦ διακόνου Θωμᾶ Κρικώνη, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ὑπομνήσωμεν ὑμῖν τὰ ἑξῆς:

Ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν οὗτος κέκτηται τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζόμενα προσόντα ἢ ὑπάγεται εἰς τὴν εὐεργετικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 100 τοῦ ἀπὸ 17–12–1723 Ν. Δ. «Περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» ἡ χειροτονία αὐτοῦ ὡς ἐφημερίου ἐν τῷ χωρίῳ Μεσδανίῳ, κἂν ἔτι ἐπετρέπετο ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ 3596 νόμου, ἐφ' ὅσον δὲν ἐπραγματοποιήθη τότε, ἵνα οὗτος ἔχῃ δικαίωμα κεκτημένον, ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νεωτέρου ὡς ἄνω νόμου, ὅστις ἐν ἄρθῳ 75 ἐδαφ. 2 ἐπιτρέπει τὴν χειροτονίαν καὶ διορισμὸν δευτέρου ἐφημερίου εἰς ἐνορίας, ἐχούσας ἐλάσσονας τῶν 4000 οἰκογενειῶν, ἐφ' ὅσον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν αὐτῷ οἰκογενειῶν αὐξηθῇ κατὰ 200 τοιαύτας. Ἐν προκειμένῳ δέ, ὡς βεβαιοῖ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος διὰ τοῦ ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου 1927 ἐγγράφου αὐτοῦ, ἐν τῷ χωρίῳ Μεσδανίῳ κατοικοῦσιν 350 οἰκογένειαι καὶ τυγχάνει διωρισμένος ἐκεῖ τακτικὸς ἐφημέριος γεγονότα, τὰ ὁποῖα, ὡς ἄνω, παρακωλύουσι τὴν χειροτονίαν καὶ διορισμὸν καὶ ἑτέρου ἐφημερίου, πλὴν ἐὰν συντρέχει περίπτωσις τοῦ ἄρθρου 75 ἐδαφ 3.

Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος
(Τ. Σ.) Χρ. Στεφανόπουλος

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Αἱ «πνευματικαὶ ἐλευθερίαι»

Τὰ ὀλιγώτερον ἡμῶν ἀπολίτιστα ἔθνη, οἷον πιστεύομεν ὅτι εἶνε καὶ ἡ Οὐγγαρία, ἐννοοῦν νὰ προστατεύουν τὰ δημόσια ἤθη, καὶ διὰ τοῦτο τὰ δικαστήριά των καταδικάζουσι τοὺς συγγραφεῖς μυθιστορημάτων θεωρουμένων ἀνηθίκων, ὑπονομευόντων τὴν ψυχικὴν ὑγείαν τῆς νεολαίας. Οὕτω ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἀνήθικον μυθιστόρημα, διὰ τὴν ἡρωΐδα τοῦ ὁποίου ὁ συγγραφεὺς θεωρεῖ περιττὸν τὸν νόμιμον γάμον. Καὶ ὅταν ἡ ὑπεράσπισις τοῦ ὑποδίκου συγγραφέως ἐπεκαλέσθη τὸ κοινότυπον εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἐπιχείρημα τῆς λογοτεχνίας, τῆς καλλιτεχνίας καὶ πάσης «τέχνης» καὶ «ἐλευθερίας τῆς τέχνης», ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν ὅτι δὲν εἶνε τέχνη ὅ,τι προκαλεῖ τὴν ἀηδίαν καὶ ἐξαπλοῖ τὴν διαφθοράν. Καὶ ὁ συγγραφεὺς κατεδικάσθη. Καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα ἔχομεν νεολαίαν, πλεῖστα δὲ τὰ «ἀκατάλληλα» καὶ διὰ τοὺς γέροντας ἔτι ἔκ τε ἐπιτοπίου παραγωγῆς, καὶ μεταφράσεων. Δὲν ἔχομεν μόνον παράστασιν τῆς ἠθικῆς ὑγείας τῆς νέας γενεᾶς τόσην τοὐλάχιστον, ὅσην συνείδησιν ἔχομεν τῆς «τέχνης» καὶ τῶν «πνευματικῶν ἐλευθεριῶν», αἱ ὁποῖαι ὑπονομεύουν τὸ κοινωνικὸν ἡμῶν οἰκοδόμημα.

Φῶς

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ πρώην πρωθυπουργοῦ, «ἐνεργοῦ μέλους τοῦ Ὑπάτου Συμβουλίου τῆς Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς Στοᾶς» ψήφισμα αὐτοῦ ἐξεδόθη «ἐπὶ τῇ εἰς τὴν Αἰωνίαν Ἀνατολὴν μεταστάσει» κτλ. ποία εἶνε αὐτὴ ἡ «Αἰωνία Ἀνατολὴ» οἱ μὴ μεμυημένοι εἰς τὰ τεκτονικὰ μυστήρια ἀδυνατοῦσι νὰ ἐννοήσωσιν. Ἀλλ' οἱ ἐν μέσῳ εἰκοστῷ αἰῶνι τῶν πολυωνύμων φώτων ὑπὸ τὰς τεκτονικὰς στόας στεγαζόμενοι, δὲν νομίζουσιν ὅτι καιρὸς εἶναι νὰ ἀρθῇ ὁ τόσον τοὺς πάντας σκανδαλίζων μυστικισμὸς οὗτος καὶ νὰ καταστῶσι γνωστα αἱ ἀρχαί, αἱ ἰδέαι καὶ οἱ σκοποί, ὑφ' ὧν ἐμφορεῖται καὶ οὓς ἐπιδιώκει ὁ τεκτονισμὸς οὗτος τῶν συγχρόνων φώτων;

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν 7 τρ. μ. περὶ ὥραν 9 1)2 π. μ. συνῆλθεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας. Μετὰ τὴν γενομένην νενομισμένην δέησιν ὁ Μακ. Πρόεδρος ἐποιήσατο τὴν σχετικὴν εἰσήγησιν ἐπὶ τῆς ἡμερησίας διατάξεως τῆς ἐκτάκτου ταύτης συνελεύσεως, ἧς τὰ κύρια θέματα ἀποτελοῦσιν ἡ ἀναθεώρησις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου, τὸ οἰκονομι-

κὸν ζήτημα καὶ τὸ τῆς συγκληθησομένης Προσυνόδου πασῶν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Μετὰ δὲ τὴν γενομένην γενικὴν συζήτησιν ἐπὶ τῶν δύο πρώτων θεμάτων, ἀπεφασίσθη ὅπως παρασκευασθῶσι τὰ περὶ αὐτῶν σχετικὰ νομοσχέδια καὶ ὅπως, εἰ δυνατόν, προταχθῇ τὸ περὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος. Χθὲς δὲ 10 τρ. μ. συνῆλθεν ἡ Ἱεραρχία εἰς δευτέραν συνεδρίαν, καθ' ἣν γενομένης συζητήσεως περὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος ἐκλήθη ὁ κ. Διευθυντὴς τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου καὶ ἐξέθηκε τὴν κατάστασιν αὐτοῦ, ὑποδείξας ἅμα τοὺς τρόπους τῆς καθόλου βελτιώσεως τῶν οἰκονομικῶν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν παρεσκευάσθη τὸ περὶ τῶν οἰκονομικῶν νομοσχέδιον εἰσῆλθεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας εἰς τὴν κατ' ἄρθρον συζήτησιν τοῦ σχεδίου Καταστατικοῦ Νόμου, τὴν ὁποίαν θὰ συνεχίσῃ καὶ κατὰ τὰς ἑπομένας συνεδρίας.

—Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συνῆλθεν εἰς δικαστικὴν συνεδρίαν τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἐκδικάσασα διαφόρους ὑποθέσεις.

—Ἤδη ἀπὸ μηνὸς ἀδείᾳ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἤρξατο τελουμένη κατὰ Πέμπτην ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Μονῆς Ἀσωμάτων Πετράκη ἡ θεία λειτουργία χάριν τῆς ἐκκλησιαστικῆς μορφώσεως τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου. Κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν γίνεται χάριν φροντιστηριακῆς ἀσκήσεως τὸ κήρυγμα ἀπὸ μέρους τῶν φοιτητῶν ἐκ περιτροπῆς, μετ' αὐτὴν δὲ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἐν τῇ Μονῇ λειτουργοῦντος θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου γίνεται ἡ σχετικὴ κριτικὴ ὑπὸ τῶν φοιτητῶν, διευθύνοντας τὰς συζητήσεις τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Πρακτικῆς Θεολογίας κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, καθὼς καὶ τὸ ἑβδομαδιαῖον φροντιστήριον τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου.

—Ὁ Καθηγητὴς τῆς Χριστιαν. Ἀρχαιολογίας καὶ Παλαιογραφίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ κ. Γεώργ. Σωτηρίου, προσκληθεὶς ὑπὸ τῆς Πανεπ. Λέσχης καὶ τοῦ Φοιτ. Τμήματος τῆς Χ. Α. Ν. ὡμίλησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τῇ 1ῃ τρέχ. μηνὸς ἐν μέσῳ μεγάλης συρροῆς, φοιτητῶν ἰδίως, περὶ τῆς Βυζαντινῆς τέχνης καὶ τῆς σχέσεως αὐτῆς πρός τε τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν τέχνην καὶ τὴν τέχνην τῶν Ἀνατολικῶν Λαῶν.

—Ὁ Καθηγητὴς τῆς Βιβλικῆς Ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ κ. Παν. Μπρατσιώτης ἐξακολουθεῖ καὶ ἐφέτος τὰ ἐν τῇ Χ. Α. Ν. ἀπὸ πέρυσιν ἀρξάμενα διαλογικὰ πρὸς τοὺς φοιτητὰς μαθήματά του, περὶ τοῦ Ι. Χριστοῦ καὶ τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος. Περιλήψεις τῶν μαθημάτων καὶ πορίσματα τῶν συζητήσεων τούτων δημοσιεύονται ἑκάστοτε ἐν τῇ «Ἀναπλάσει».

—Κατὰ πρότασιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπακτίας ἀπεφασίσθη ὅπως τιμῆς ἕνεκεν πρὸς τὸν γηραιὸν καὶ διαπρεπῆ Καθηγητὴν τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Βασίλειον Ἀντωνιάδην συμμετάσχῃ καὶ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς ἀποφασισθείσης ὑπὸ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐκδόσεως τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, δι' εἰσφορῶν τῶν Ἱεραρχῶν.

—Γενομένης ἐκλογῆς νέου ἡγουμ)βουλίου τῆς Ἱ. Μονῆς «Ἁγίων Πάντων» τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πατρῶν ἐξελέγησαν ἡγούμενος μὲν ὁ ἱερομ. Ἀνδρέας Ριγάκης, σύμβουλοι δὲ οἱ Ἀντώνιος Σκανδάμης ἱερομ. καὶ Χριστοφόρος Σπηλιόπουλος μοναχός.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πατρῶν ἀντὶ τοῦ κατὰ μετάπεμψιν ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς «Νοτενῶν» Ἀντωνίου Σκανδάμη, ἐκλεγέντος συμβούλου τῆς Ἱ. Μονῆς «Ἁγίων Πάντων» διώρισε τοιοῦτον διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς πενταετίας ἐλλείψει ἱκανοῦ ἀριθμοῦ μοναχῶν πρὸς ἐκλογὴν τὸν ἱερομ. Ἰωαννίκιον Νεμουτιάνον, σύμβουλον δὲ τὸν Ἀγαθάγγελον Οἰκονομόπουλον ἱεροδιάκονον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Κατόπιν διαταγῆς τῆς Διευθύνσεως τῆς Παιδείας, ἀπαγορευούσης εἰς τοὺς συμπληρώσαντας τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας των νὰ διευθύνωσι σχολὰς ἢ νὰ διδάσκωσιν ἐν αὐταῖς, ἀπηλλάγη τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογ. Σχολῆς Χάλκης κ. Β. Ἀντωνιάδης μετὰ ὑπερτριακονταετῆ ἐν αὐτῇ ἐργασίαν. Εἰς ἀμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἀποχωροῦντος καθηγητοῦ ἐχορηγήθη αὐτῷ ἐφ' ὅρου ζωῆς ἀκέραιος ὁ μισθός, ὃν ἐλάμβανεν ἐν τῇ Σχολῇ.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ ἐν Ρώμῃ ἐκδιδομένῳ «Ταχυδρόμῳ τῆς Ἰταλίας», τῆς 11ης Ἰανουαρίου προσφώνησις τοῦ Πάπα Ρώμης πρὸς ἐπισκεφθεῖσαν αὐτὸν ἀντιπροσωπείαν τῆς «Ἰταλικῆς Καθολικῆς Φοιτητικῆς Ὁμοσπονδίας». Ἡ εἰρημένη ἀντιπροσωπεία συνῆλθεν εἰς Ρώμην πρὸς καθορισμὸν τοῦ πνευματικοῦ καὶ πρακτικοῦ προγράμματος, ὅπερ δέον ν' ἀκολουθήσῃ ἡ Ὁμοσπονδία. Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ κατάληξις τῶν δοθεισῶν παρὰ τοῦ Ποντίφηκος παραινέσεων πρὸς τοὺς φοιτητάς, ἐν αἷς γίνεται μνεία τοῦ ζητήματος τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας, ἀναχωρῶν ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅτι ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία εἶναι μία καὶ ἑνιαία, παρὰ τὰ σχίσματα καὶ τὰς διαιρέσεις, συνιστᾷ εἰς τοὺς Λατίνους φοιτητὰς τὴν μελέτην τοῦ θέματος τούτου,

ἵνα δυνηθῶσιν, ὅταν ἡ Θεία Πρόνοια ὁρίσῃ, νὰ μετάσχωσιν εἰς τὸ ἔργον, τόσον ἀπαραίτητον κατὰ τὴν παροῦσαν ἐποχήν, τῆς ἑνώσεως.«Διὰ τὴν ἕνωσιν ὅμως ταύτην, εἶπεν ὁ Πάπας, παρίσταται ἀνάγκη νὰ γνωρίσωμεν ἀλλήλους καὶ νὰ ἀγαπηθῶμεν. Νὰ γνωρίσωμεν ἀλλήλους διότι δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτι τὸ ἔργον τῆς ἑνώσεως ἐματαιώθη ἐπανειλημμένως ἀκριβῶς διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς γνωριμίας ταύτης. Ἐὰν ὑπάρχωσιν ἑκατέρωθεν προκαταλήψεις, ἀνάγκη αὗται νὰ διαλυθῶσι. Φαίνονται ἀπίστευτα τὰ λάθη καὶ αἱ παρεξηγήσεις αἱ ἀποδιδόμεναι εἰς τὸν «Καθολικισμὸν» ὑπὸ τῶν ἀπεσχισμένων ἀδελφῶν τῆς Ἀνατολῆς. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς «Καθολικοῖς» ἐλλείπει ἐνίοτε ἡ ἀκριβὴς ἐκτίμησις τῶν κεχωρισμένων ἀδελφῶν αὐτῶν, ἐλλείπει ἐνίοτε τὸ ἀδελφικὸν ἔλεος, διότι ἐλλείπει ἡ ἀλληλογνωριμία. Δὲν εἶναι γνωστὸν πᾶν ὅ,τι πολύτιμον, καλόν, χριστιανικὸν ἐνυπάρχει εἰς τὰ συντρίμματα ἐκεῖνα τῆς ἀρχαίας καθολικῆς ἀληθείας. Οἱ ἀποσπασθέντες λίθοι ἐξ ἑνὸς βράχου χρυσοφόρου, εἶναι καὶ ἐκεῖνοι χρυσοφόροι. Ἡ σεβασμία ἀνατολικὴ χριστιανωσύνη διατηρεῖ τοιαύτην ἁγνότητα, ὥστε νὰ εἶναι ἀξία ὄχι μόνον ὁλοκλήρου τοῦ σεβασμοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς συμπαθείας». Εἰς τοὺς ἁρμοδίους κύκλους τοῦ Βατικανοῦ ἐπιδιώκεται ν' ἀποδοθῇ ἰδιαιτέρα σημασία εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν ἀνωτέρω ποντιφικῶν λόγων. Καὶ εἶναι πράγματι οὗτοι ἄξιοι προσοχῆς ὡς ἐκδήλωσις τῶν παρουσῶν διαθέσεων ἐν τῷ Βατικανῷ ἐπὶ τοῦ προβλήματος τῆς ἑνώσεως, ἐὰν ἡ φρασεολογία τοῦ Πάπα ἀντιπαραβληθῇ πρὸς παλαιοτέραν, συναφῶς μὲ τὸ προκείμενον θέμα. Ἐν ἔτει 1922, κατὰ τὴν μικρασιατικὴν καταστροφὴν καὶ τὴν ἐκρίζωσιν τοῦ ἑλληνικοῦ χριστιανισμοῦ ἐκ Τουρκίας, ἡ συγκίνησις τοῦ Βατικανοῦ ἡρμηνεύθη διὰ ποντιφικῆς ἐγκυκλίου, ἐμμέσως ἐπιδιωκούσης νὰ καταδείξῃ ὅτι ἀλλοία, ἴσως, ἤθελεν εἶναι ἡ τύχη τῶν ἐκριζουμένων ὀρθοδόξων πληθυσμῶν, ἐὰν τὰ «ἀπολωλότα ἐκεῖνα πρόβατα» εὑρίσκοντο εἰς τοὺς κόλπους τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ βραδύτερον, κατὰ τὸν περυσινὸν ἑορτασμὸν τῆς ἐπετείου τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Νικαίας ἐν Ρώμῃ, ὁ Πάπας ὡμίλησε λίαν ἀσθενῶς καὶ ἀορίστως ἐπὶ ἐπικαίρου κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην θέματος τῆς ἑνώσεως ἀποσιωπήσας τελείως τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Οἰκουμ. ἐκείνη Σύνοδος ὑπῆρξεν ἔργον τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

—Κατὰ πληροφορίας τοῦ «Χριστιανικοῦ Βήματος», περιοδικοῦ τῶν ἐνταῦθα λατίνων, ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν τοῦ «Καθολικοῦ Συνδέσμου τῆς γαλλικῆς νεολαίας» ἀνέρχεται σήμερον εἰς 120000, ὁ δὲ «Ἐθνικὸς καθολικὸς σύνδεσμος» τῶν λαϊκῶν ἐν Γαλλίᾳ Ἀδελφοτήτων ἀριθμεῖ ἐν Παρισίοις μόνον ὑπὲρ τὰς 100000 μελῶν, ἡ «Συνομοσπονδία τῆς Γαλλίας» περιλαμβάνει 50 ἀδελφότητας καὶ ἡ «Γαλλικὴ Ὁμοσπονδία τῶν χριστιανῶν ἐργατῶν» 2000 ἑταιρείας. Πασῶν τῶν ὀργανώσεων τούτων ἱδρυταὶ καὶ διοργανωταὶ ὑπῆρξαν μέλη τοῦ παπικοῦ κλήρου. Γενικῶς δὲ ἐξαίρεται ὑπὸ τοῦ «Χ. Β.» τὸ γεγονὸς ὅτι, παρὰ τὴν κρατοῦσαν περὶ τοῦ ἀντιθέτου παρὰ πολλοῖς ἀντίληψιν, ὑπάρχει ἀκμαιοτάτη θρησκευτικὴ κίνησις καὶ ζωὴ ἐν Γαλλίᾳ, ὀφειλομένη εἰς τὴν ἔνθερμον καὶ ἐντατικὴν δρᾶσιν τοῦ παπικοῦ κλήρου.

—Εἰς τὸ ἑορτασθὲν ἐν Σικάγῳ, ὡς γνωστόν, «Εὐχαριστικὸν Συνέδριον» ὁ κατ' αὐτὸ ἀντιπροσωπεύσας τὸν Ἀμερικανὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας ὑπουργὸς τῆς ἐργασίας κ. Davis εἰς τὸν ὑπ' αὐτοῦ ἐκφωνηθέντα λόγον, ὃν δημοσιεύει ἐν μεταφράσει τὸ «Χριστιανικὸν Βῆμα», εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς ἀξιοσημείωτα: «Αἱ πρόοδοι τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἡνωμέναις Πολιτείαις εἶνε πλέον ἀξιοθαύμαστοι ἴσως ἀπὸ κάθε ἄλλην χώραν τοῦ Κόσμου. Οἱ Καθολικοὶ ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ εἶνε ὑπερήφανοι διὰ τοῦτο. Ἔχουσι λαμπρὰ Πανεπιστήμια καὶ ἀπειράριθμα ἱδρύματα ἀνωτέρας, μέσης καὶ κατωτέρας ἐκπαιδεύσεως. Κατέχουσι σημαντικὰς θέσεις εἰς τὰ Νομοθετικά μας Σώματα καὶ εἰς τὴν Δικαιοσύνην, δὶς ἤδη εἷς ἐξ αὐτῶν ἐγένετο ἀνώτατος Ἄρχων τῆς Πολιτείας».

—Διὰ τοὺς γνωστοὺς παρ' ἡμῖν σκοποὺς τῆς παπικῆς «οὐνίας» ἱδρύθη καὶ ἐν Λονδίνῳ ἡ «Ἑταιρεία τοῦ ἁγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου» ὅπως διαφωτίσῃ τοὺς Ἄγγλους περὶ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν κατολικῶν τῆς Ἀγγλίας ὑπὲρ αὐτῶν. Ὑπὸ τοῦ Σωματείου τούτου ἑωρτάσθη, κατὰ τὰς εἰδήσεις τῆς «Union des Eglises» μία «Λειτουργικὴ ἑβδομὰς» λήξασα τῇ 30 παρελθόντος Ὀκτωβρίου. Ἡ ἑορτὴ αὕτη, ἀπαρχὴ σειρᾶς ἑπομένων παρομοίων ἑορτῶν, ἀπετελέσθη ἐκ λειτουργικῶν συναθροίσεων ἐν τῷ ναῷ τοῦ Westminster, κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τυπικόν, καὶ ἐκ σειρᾶς διαλέξεων σχετικῶν πρὸς τὴν λατρείαν τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς καὶ πρὸς τὰς «οὐνιτικὰς» προσπαθείας τοῦ Βατικανοῦ.

—Ἐν Δανίᾳ σήμερον ἐπὶ 3.250.000 κατοίκων ὑπάρχουσιν 25000 λατῖνοι. Ὡς γνωστὸν ὁ παπισμὸς μετὰ τὸν θρίαμβον Χριστιανοῦ τοῦ γ'., βασιλέως τῆς Δανίας, ὑπέστη μέγαν διωγμὸν ἐν Δανίᾳ τῷ 1536 καὶ μόλις τῷ 1843 μικρός τις ἀριθμὸς παπικῶν κατώρθωσε νὰ ἱδρύσῃ ναόν, μετὰ δὲ τὴν ἀποκατάστασιν πλήρους ἐλευθερίας διὰ τοῦ Συντάγματος τοῦ

1849, τὸ πρῶτον τῷ 1853 ἐχρησιμοποιήθη καὶ πάλιν ἡ δανικὴ γλῶσσα διὰ τὸ κήρυγμα τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, εἶχον δ᾽ ἤδη ἱδρυθῇ καθολικαὶ Κοινότητες. Τῷ 1841 πάντες οἱ ἐν Δανίᾳ καθολικοὶ συνεποσοῦντο μόλις εἰς 865.

—Περὶ τῆς στάσεως τοῦ Βατικανοῦ ἀπέναντι τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν δημοσιεύεται συνέντευξις τοῦ Καρδιναλίου Fruhwirth πρὸς τὸν ἐν Ρώμῃ ἀνταποκριτὴν τῆς ἐφημερίδος «Bayericher Kurier», ἔχουσα ὡς ἑξῆς: Οὐδέποτε ἡ Ἁγία Ἕδρα ἐζήτησεν ὅπως ἀντιπροσωπευθῇ ἐν τῇ Κοινωνίᾳ τῶν Ἐθνῶν· διότι ἡ εἰς ταύτην εἴσοδος αὐτῆς, ὑπὸ τὴν σημερινὴν τοὐλάχιστον μορφὴν τῆς Κοινωνίας ὄχι μόνον δὲν θὰ ἐξυπηρέτει τὰ συμφέροντα τῆς Ἁγ. Ἕδρας, ἀλλὰ καὶ οὐδόλως θ᾽ ἀνταπεκρίνετο εἰς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ὑψηλὴν αὐτῆς ἀποστολήν. Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἁγ. Ἕδρας εἶναι πράγματι βασικῶς διάφορος τῆς τῶν ἄλλων Δυνάμεων. Αὗται ἔχουσι νὰ ὑπερασπίσωσι συμφέροντα ὑλικὰ καὶ δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσωσιν ἐναντίον τῶν συμφερόντων τούτων, ἐπὶ πλέον οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐθνικῶν τούτων κοινωνιῶν προσπαθοῦσι νὰ ὑπαγάγωσι καὶ αὐτὰ τὰ ἠθικὰ προβλήματα εἰς τὰ ὑλικὰ συμφέροντα τῶν χωρῶν αὐτῶν. Ἡ Ἁγία Ἕδρα, τοὐναντίον, χάριν τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς, μόνον προσπάθειαν καθαρῶς πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ μηδὲν κοινὸν ἔχουσα πρὸς συμφέρον ὑλικὸν οἱοδήποτε. Ἀκόμη καὶ ὅταν πρόκηται νὰ λυθῶσιν ὑλικὰ προβλήματα —τὰ ὁποῖα συναντῶνται ἀναποφεύκτως εἰς πάντα τὰ ἱδρύματα τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας—στηρίζεται πάντοτε ἐπὶ τῶν πνευματικῶν ἀρχῶν αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦσι τὴν βάσιν καὶ τὰς προϋποθέσεις τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς. Οὕτω δὲ ἡ Ἁγ. Ἕδρα καὶ αἱ Δυνάμεις τοῦ αἰῶνος ὁρμῶνται ἀπὸ ἀπόψεων ὅλως διαφόρων διὰ νὰ ἐκτιμήσωσι τὰ ἀναφαινόμενα προβλήματα. Αὗται βλέπουσι τὰ πράγματα ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τῶν ὑλικῶν αὐτῶν συμφερόντων, ἐνῷ ἡ Ἁγ. Ἕδρα ἐξετάζει αὐτὰ ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ πνευματικοῦ ἀγαθοῦ καὶ τῆς ἠθικῆς. Ἐντεῦθεν προκύπτει, ὅτι τὰ ἠθικὰ ζητήματα οὐδέποτε κρίνονται κατὰ τὸ ὕψος τὸ ὁποῖον δύναται νὰ προδώσῃ εἰς αὐτὰ ἡ σκέψις τῆς ἁγίας Ἕδρας. Ὁποῖον συμφέρον θὰ ἠδύνατο λοιπὸν νὰ ἔχῃ ἡ Ἁγ. Ἕδρα νὰ γίνῃ μέλος συνελεύσεως εἰς τὴν ὁποίαν ὑποβάλλονται, πρὸς διαρρύθμισιν, προβλήματα τόσον λεπτὰ καὶ τόσον περίπλοκα, ὡς τὰ τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν Κρατῶν; Τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο δυνατὸν καὶ πραγματοποιήσιμον εἰς μίαν μόνην περίπτωσιν, ἐὰν ἐδίδετο δηλαδὴ εἰς τὴν Ἁγ. Ἕδραν ἐξέχουσα θέσις, ἀνάλογος πρὸς τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς ἡ, θέσις ὄχι μερίδος, ἀλλ᾽ ἀνωτέρας αὐθεντίας, ἥτις θὰ ἔπρεπε νὰ τεθῇ ὑπεράνω τῶν λοιπῶν Δυνάμεων ἐφ᾽ ὅσον τὰ πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ συμφέροντα ὑπερέχουσι τῶν ὑλικῶν.

Ἡ γενικῶς ἀληθὴς αὐτὴ ἀρχὴ ἐφαρμόζεται ἰδιαιτέρως καὶ συγκεκριμένης ἐπὶ τῆς σήμερον ὑπαρχούσης Κινωνίας τῶν Ἐθνῶν. Ὅπως κατανοηθῇ ἡ στάσις τῆς Ἁγ. Ἕδρας ἀπέναντι τῆς Κοινωνίας ταύτης πρέπει ν᾽ ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν γένεσιν αὐτῆς.

Σχεδιασθεῖσα ἐν Βερσαλλίαις κατὰ τὸν χρόνον τῶν διαπραγματεύσεων τῆς εἰρήνης καὶ δὴ πρὸ αὐτῆς, ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν δὲν εἶναι ἡ ἕνωσις πάντων τῶν ἐθνῶν ἀδιακρίτως. Ἱδρύθη ὑπὸ τῶν νικητριῶν τοῦ μεγάλου Πολέμου Δυνάμεων ἐντὸς ὁρίων λίαν διακεκριμένων καὶ μετ᾽ ἐκτάσεως λίαν περιωρισμένης, διότι δι᾽ αὐτὴν τὴν σύστασιν αὐτῆς προσεκάλεσεν ὅπως μετάσχωσι τοῦ σχεδίου αὐτῆς, ἐκτὸς τῶν εἴκοσιν ἑπτὰ συμμάχων Κρατῶν, διακρινομένων ὡς ἱδρυτικῶν μελῶν, δέκα τρία ἄλλα Κράτη παραμείναντα οὐδέτερα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου, τὴν δ᾽ ἀποδοχὴν τῶν λοιπῶν Δυνάμεων ἐξήρτησεν ἀπό τινων περιπτώσεων. Συμφώνως πρὸς τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν σύστασιν αὐτῆς ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν δὲν εἶναι λοιπὸν ἕνωσις πάντων τῶν Κρατῶν, ἀλλὰ μᾶλλον ὀργάνωσις Κρατῶν τινων μόνον, ἅτινα ἐξ αὐτῆς ἔχουσιν ἓν πλεονέκτημα ἐπὶ τῶν ἄλλων. Ἐννοεῖται ὅτι διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ Ἁγία Ἕδρα ὄχι μόνον δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ μετάσχῃ αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ θὰ περιήρχετο τοὐναντίον, ἐν μεγάλῃ ἀμηχανίᾳ, ἐὰν προσεκαλεῖτο νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν. Δὲν θὰ ἠδύνατο ἐν πάσῃ περιπτώσει ν᾽ ἀποδεχθῇ τὴν πρόσκλησιν χωρὶς νὰ προβάλῃ ἐπιφυλάξεις ὡς πρὸς τὴν παγκοσμιότητα καὶ τὴν καταγωγὴν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος, Κοινωνίας.

Εἶναι λοιπὸν πολὺ σαφὲς ὅτι μόνη ἡ ἄγνοια τῶν γεγονότων ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ φανταστικὰς φήμας, ὅτι δῆθεν ἡ Ἁγ. Ἕδρα ἔμελλε νὰ θεωρήσῃ ὡς προσβολὴν τὴν μὴ ἀποδοχὴν αὐτῆς ἐν τῇ Κοινωνίᾳ τῶν Ἐθνῶν.

Εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν μέχρι τοῦδε στάσιν τῆς Ἁγ. Ἕδρας ἀπέναντι τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, εἶναι προφανὲς ὅτι κρίνει εὐμενῶς τὴν δρᾶσιν αὐτῆς, ὅπως χαιρετίζει μετὰ χαρᾶς πᾶν ὅ,τι τείνει πρὸς τὸ μέγα ἰδεῶδες τῆς συνεννοήσεως καὶ τῆς συμφιλιώσεως τῶν λαῶν πρὸς ἀλλήλους. Κατ᾽ οὐδένα τρόπον ἀναμιγνύεται εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ Συνδέσμου τῆς Γενεύης καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτωμένων ἄλλων Ὀργανώσεων, ἀλλ᾽ εἶναι ἡ δημιουργὸς τῆς ἀτμοσφαίρας ἐντὸς τῆς ὁποίας καλλιεργοῦνται οἱ εἰρηνικοὶ συμβιβασμοὶ με-

ταξὺ τῶν λαῶν συμβιβασμοὶ συντελοῦντες εἰς τὴν εὐημερίαν αὐτῶν: Καὶ τοῦτο χάρι ςεἰς τὴν ἐπίδρασιν, ἣν ἐξασκεῖ συνεχῶς ἐπὶ πάντων τῶν ἐθνῶν ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τῆς πραγματικῆς καθοδηγήσεως τῶν πνευμάτων πρὸς τὴν εἰρήνην, ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς.

Διατηροῦμεν ἔτι ζωηρὰν τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἐξόχων λόγων, τοὺς ὁποίους εἶπεν ὁ Πάπας κατὰ τὴν ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ Ἰωβιλαίου προσφώνησιν αὐτοῦ, ὅτε ἐξέφρασε τὴν χαράν, ἣν προὐξένει εἰς αὐτὸν ἡ εἰρηνικὴ ἐπίδρασις ἡ γεννηθεῖσα ἐκ τῶν διεθνῶν ἑορτῶν τοῦ Ἰωβιλαίου, καὶ ὅτε ῥητῶς ἀνέφερε τὴν πλήρη τόσων ὑποσχέσεων, συμφωνίαν τοῦ Λοκάρνο. Οὐδ' ἐλησμονήσαμεν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Πίου ια΄ κατὰ τὸ Συνέδριον τῆς ὡς Γενούης καὶ τὴν ἐπιστολήν,τὴν ὁποίαν ἔγραψε κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς κατοχῆς τοῦ Ρούρ. Μαρτυροῦσιν ἀμφότεραι ὡς καὶ τόσα ἄλλα δεδομένα, ὅτι ἡ Ἁγ. Ἕδρα, καίτοι κρατουμένη ἔξω τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, εἶναι μακρὰν τοῦ νὰ μένῃ ἀδιάφορος ἀπέναντι τῶν μεγάλων προβλημάτων τῶν ἐνδιαφερόντων τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ὁμόνοιαν μεταξὺ τῶν λαῶν· ἀλλὰ δίδει, ἀπ' ἐναντίας, διὰ τὴν ἐπίλυσιν αὐτῶν, ὅλον τὸ βάρος τῆς ὑψηλῆς αὐθεντίας καὶ τῆς ἀποστολικῆς ἀγάπης αὐτῆς, τὸ ὁποῖον ἀναμφιβόλως εἶναι ἀποτελεσματικώτερον πολλῶν προσπαθειῶν καταβαλλομένων ὑπὸ αὐτῆς ταύτης τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνων.

—Τὰς ἀκολούθους πληροφορίας περὶ τῶν ἱεραποστολικῶν κινήσεων παραλαμβάνομεν ἐκ τοῦ «Bulletin Salésien»: Οἱ διαμαρτυρόμενοι ἠρίθμουν 175 ἱεραποστόλους τῷ 1815, 20.500 τῷ 1920 καὶ 29198 τῷ 1925, διέθετον δὲ διὰ τὰς ἱεραποστολάς των 8500 δολλάρια τῷ 1815, 39 ἑκατομ. δολλάρια τῷ 1915 καὶ περὶ τὸ 1 1]2 δισεκατομ. φράγκων τῷ 1925. Τῷ 1815 οὐδὲν σχολεῖον εἶχεν αἱ προτεσταντικαὶ ἱεραποστολαί, ἐνῷ τὸ 1915 ἠρίθμουν 46580 σχολεῖα στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως, 1500 μέσης, 295 γεωργικὰς σχολὰς καὶ 101 πανεπιστήμια. Ἐν Κίνᾳ μόνον οἱ διαμαρτυρόμενοι διαθέτουσι 6636 πάστορας ἀπέναντι 2440 παπικῶν ἱεραποστόλων, 6600 σχολεῖα στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως ἔναντι 8659 παπικῶν καὶ 100 ἱδρύματα ἀνωτέρας μορφώσεως ἔναντι 2 καθολικῶν πανεπιστημίων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Τῇ 12 παρ. Δεκεμβρίου ἑώρτασεν ἡ ἐν Μόσχᾳ Θεολογικὴ Ἀκαδημία τὴν τρίτην ἐπέτειον ἀπὸ τῆς ἀνασυστάσεως αὐτῆς. Τῆς ἑορτῆς μετέσχον ἀντιπρόσωποι τοῦ κλήρου, καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μόσχας καὶ οἱ ἐκεῖσε ἀντιπρόσωποι τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου καὶ τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας. Καταλλήλως προσεφώνησεν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου, μεθ' ὃ ψαλέντος τοῦ πολυχρονισμοῦ τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου ἐξῆρε τὴν δόξαν τῆς Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ὁ Πρύτανις τῆς Ἀκαδημίας. Μεταξὺ τῶν λαβόντων πτυχίον κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο καταλέγονται καὶ τρεῖς φοιτήτριαι.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Κορώνης διακηρύττει ὅτι τὴν 13ην Φεβρουαρ. ἐ.ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 12 π. μ. ἐν Καρδίτσῃ καὶ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν ἐνεργηθήσεται πλειοδοτικὴ δημοπρασία τριετοῦς ἐνοικιάσεως τοῦ Λειβαδίου «Ἀφεντικὸ» τῆς περιφερείας Βατσινιᾶς καὶ Σκλατα'νης ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς ἀρχικῆς διακηρύξεως. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Κορώνης τῇ 31 Ἰανουαρ. 1927.

Τὸ Ἡγούμενονσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λεγώβας διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ μίσθωσις τῶν ἀγρῶν τῆς Μονῆς τῶν εἰς τὰς θέσεις 1) Βερικὸ Δερῆ μετὰ τῆς πλευρᾶς ἀγροῦ Φαρμάκας. 2) Κουτροῦλι Γκοριτσᾶ καὶ Σπέλιζα. 3) Γιαννακούλια μεθ' ὅλων τῶν πέριξ ἕως χωράφι Καλύβια 4) Καμάρι μεθ' ὅλων τῶν πέριξ ἀγρῶν. 6) Προπετούση μετὰ γούβας Περιστερίστση καὶ ἄνωθεν Προπετοῦσι. 7) Βαρικὸ μεθ' ὅλων τῶν πέριξ καὶ ἄνωθεν δρόμου 8) Κάμπο καὶ Διάσελο. 9) Γιαννακούλια καὶ ἐκεῖθεν ρεύματος. 10) Ἐλατάκια μεθ' ὅλων τῶν πέριξ. 11) Μαῦρο Κούτσουρο καὶ ἀγροὺς Βρύσι Τσούλη. 12) Γκράβα, ἐν Κιάτῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Σικυῶνος Σοφοκλέους Παπαγεωργίου τῇ 13 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π.μ. συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ἀρχικῆς μας διακηρύξεως ἧς οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν παρὰ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ παρὰ τοῦ ἐπὶ τῆς Δημοπρασίας Συμβολαιογράφου, ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Λεγώβας τῇ 25 Ἰανουαρίου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Θεοτοκίου Ἄρτης διακηρύττει ὅτι: Ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μὲ τοὺς ἐν τῇ διακηρύξει ὅρους ἐν Ἄρτῃ τὴν 13ην Μαρτίου ἐ. ἔ. καὶ εἰς τὸν συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπον. 1) ὁ εἰς χωρίον Κομπότιον Ἄρτης ὑδρόμυλος τῆς Μονῆς διὰ πενταετῆ ἐνοικίασιν ἀρχομένην τὴν 1ην Σ)βρίου ἐ. ἔ. 2) τὸ κάτωθι τῆς Μονῆς μαγαζεῖον διὰ μονοετῆ ἐνοικίασιν ἀρχομένην τὴν 1ην Μαΐου ἐ. ἔ.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κλειστῶν διακηρύττε ὅτι: Τὴν 6ην τοῦ μηνὸς Μαρτίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνεργηθήσεται δημοπρασία ὀκταετοῦς ἐνοικιάσεως ἐκτάσεως 1000 μέτρων ἐπὶ τοῦ μεγάλου προσήλιου κλπ. τοῦ κτήματος Σκαραμαγκᾶ πρὸς λατόμησιν καὶ ἐκκαμίνευσιν ἀσβέστου, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Δέδε καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κακουργοδικείου Ἀθηνῶν. Πληροφορίαι παρέχονται εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις γραφεῖον τῆς Μονῆς (ὁδὸς Βορέου ἀριθ. 4). Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Κλειστῶν τῇ 2ᾳ Φεβρουαρίου 1927.

Τὸ Μοναστηριακὸν Συμβούλιον τῆς ἐν Ὕδρᾳ Μονῆς τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ ἐκθέτει ἐν Ὕδρᾳ τὴν 20 Φεβρουαρίου 1926 εἰς πενταετῆ ἐνοικίασιν τὰ πευκόδενδρα πρὸς ρητινοσυλλογὴν τῆς θέσεως Πριγάρη ὡς καὶ μικροτεμάχια ἐκ τῶν κειμένων ἐν Πόρῳ. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ τῇ ι Ἰανουαρίου 1927.